

Dědičný hřích.

Dědičný hřích vzešel z prvního pádu do hříchu. Hříchem, tedy nesprávným jednáním, bylo příliš velké pěstování rozumu. S tím bylo spojeno dobrovolné připoutání se na prostor a čas a v důsledku toho objevily se pak průvodní účinky strohé práce rozumu, jako ziskuchtivost, zkracování druhého, útlak atd. To mělo a má za následek mnohá jiná, v základě vlastně všechna zla.

Tento postup nabýval ovšem u vyvíjejících se čistě rozumových lidí znenáhla vždy silnějšího vlivu na utváření hrubohmotného těla. Trvalým úsilím stále více jednostranně rostl přední mozek, vytvářející rozum. Bylo samozřejmo, že při plození tyto měnící se formy projevovaly se ve vývoji lidského těla. Děti přinášely si při zrození stále vyvinutější a silnější přední mozek. V tom však spočívala a spočívá i dnes vloha, čili nadání k rozumové síle, která převládá nade vším ostatním. Tato síla chová v sobě nebezpečí, že při plném probuzení připoutá nositele mozku nejen k prostoru a času, tedy ke všemu pozemsky hrubohmotnému tak, že nebude již schopen pochopiti jemnohmotné a čistě duchovní, nýbrž zaplete ho i do veškerého zla, které při nadvládě rozumu jest neodvratné.

Dědičný hřích jest tedy přinášení tohoto dobrovolně vypěstovaného a zveličeného předního mozku, ve kterém tkví nebezpečí naprosté nadvlády rozumu se všemi neodvratnými zlymi průvodními jevy!

Jest to tedy tělesné zdědění té části, kterou podle jejího uměle vystupňovaného rozvoje označujeme jako velký mozek.

Tím přináší si člověk při zrození nebezpečí, které velmi lehce může ho zaplésti ve zlo.

To však nezabavuje ho zodpovědnosti. Ta mu zůstává, protože on dědí jen nebezpečí, ne hřích sám. Není nijak nutno, aby bezpodmínečně nechal vládnouti rozum a tím se mu podroboval. Může naopak veliké síly svého rozumu použití jako ostrého meče a raziti si jím cestu v pozemském shonu. Tuto cestu ukazuje mu jeho cit, který se také jmenuje vnitřní hlas.

Povznese-li se však rozum u dítěte výchovou a školením k neomezené vládě, spadá s dítěte část viny, nebo lépe řečeno zpětný odraz, jako následek zvratného působení a padá na vychovatele nebo učitele, který ji zavínil. On je od té chvíle připoután k dítěti, pokud toto nezbaví se omylu a jeho následků, i když by to mělo trvat staletí nebo tisíciletí.

Co však činí takto vychované dítě potom, když se mu naskytne vážná příležitost k zahloubání se do sebe a k obratu, stihne ve zpětném účinku již jen dítě samotné. Takové příležitosti naskytují se mluveným nebo psaným slovem, otřesy v životě, nebo podobnými příhodami, které si vynutí okamžik hlubokého procítění. Dostaví se jistě.

Bylo by zbytečno mluvit o tom dále. Ve všech vržených nových světlech mohla by to býti jen trvalá opakování, která se všechna nutně setkávají v jediném bodu. Kdo o tom přemýšlí, tomu záhy spadne závoj s očí. Rozřeší si tím v sobě mnoho otázek.